

men netop den Kjendsgjerning, at man betror et Ministerium, til hvilket man ikke staar i et absolut Tillidsforhold, at træffe alle disse Forberedelser, tyder den ikke hen paa en ærlig saglig Behandling? Saa veed jeg ikke, hvad der skulde tyde derpaa. Jeg skal dernæst nævne nogle Bevillinger, som jeg savner, og da først nævne en Bevilling til Sygekasser. Jeg vil opfordre det ærede Ministerium til at sørge for, at vi kunne naae til paa Finantsloven eller ved særlig Lov — hvorefter det jo senere maa opføres paa Finantsloven — at faae en Bevilling til Sygekasser, og det endda en ret betydelig Bevilling, thi det er en Institution, som har megen Betydning for den ubemidlede Befolkning. Det Samme gjælder om Alderdomskasser. Der er jo allerede indgivet Andragende til Folkethinget om Bidrag til Husmændenes Alderdomskasse. Det vilde være meget ønskeligt, at man kunde faae det Forhold ordnet ved Lov, men det vil jo koste betydelige Penge. I det Hele tror jeg, at den Del af Befolkningen, der mest kan beklage sig over dette Finantslovsforslag, er Husmændene og Arbejderne. Jeg skal gjerne indrømme, at indirekte vil en Del komme dem til Gode, nemlig gennem Arbejde, og det er ogsaa efter min Mening den bedste Maade til at forbedre deres Naar, men ellers er der kun gjort meget Lidt for de nævnte Klasser, og her er dog en stor Opgave — foruden Sygekasser og Alderdomskasser kan der være Spørgsmaal om Foranstaltninger til at faae Husmandslokker dyrkede som Havejord; de udgjøre jo dog 40,000 Tdr. af Landets Hartkorn, og vi have, som jeg gjentagende har sagt, ikke Raad til at lade Kræfter gaa til Spilde.

Jeg kommer nu til det, som vel har fremkaldt Utilfredshed hos den sidste Taler saa vel som hos den første; det er, hvad der vedrører Forsvarsvæsenet. Men ogsaa i den Henseende forekommer det mig, at Lovforslaget er rundeligere, end det har været tidligere. Jeg skal oplyse dette ved nogle saa Exempler. Der blev ganske vist af Ministeriet forlangt paa det Budget, som blev forelagt anden Gang ikke mindre end 28 Millioner Kroner eller mere end Halvdelen af vor Indtægt, og første Gang blev der jo endog saa forlangt mere. Naar jeg nævner 28 Millioner, beder jeg udtrykkelig bemærket, at derunder er indbefattet Udgifterne til Udskrivning, Indkvartering og Pensioner, ligesom jeg ikke fradraget Noget, der staar paa §§ 22 og 23, altsaa heller ikke Udgifterne til Fyr- og Vagervæsenet. Folkethinget byder nu i Alt til disse Udgifter 19,133,000 Kr. og dertil tom-

mer de nye Beværcer, hvortil jeg antager at Bevillingen vil blive givet, da jeg ser af en nu omdelt Betænkning, at hele Finantsudvalget har samlet sig om en Bevilling af henved $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Oprettelse af en ny Beværksfabrik. Folkethingets Bevilling løber saaledes op til næsten 20 Mill. Kr. Ser jeg nu hen til, hvad der tidligere har været bevilget til de samme Udgifter, saa skal jeg paavise ved nogle Exempler, at det er meget mindre. I 1881—82, altsaa efter at den nye Hærlov var traadt i Kraft, blev der efter den samme Maalestok bevilget 16,900,000 Kr., altsaa betydelig mindre. Jeg vil ikke tale om Fortiden, thi der komme vi jo til forbausende Resultater i saa Henseende. Naturligvis er jeg ikke blind for, at Priserne nu ere højere, skjøndt vel ikke højere, end de vare i 1881—82. Til Sammenligning skal jeg dog nævne, at fra 1841—51 blev der kun givet knapt 5 Millioner til Militærvæsenet, fra 1853—64 ikke fuldt 10 Millioner, fra 1865—75 ikke fuldt 13 Millioner, og fra 1875—85 kun lidt over 16 Millioner aarlig i Gjennemsnit. Her foreligger nu et Tilbud om over 19 Millioner og deriblandt til overordentlige Udgifter henved 2 Millioner, naar den nævnte Beværksfabrik regnes med. Det er ikke lidt mere, end man har ydet i Fortiden. Nu veed jeg vel, at den ærede Krigsminister siger — det har jeg hørt ham sige i Folkethinget — at han er nødt til at stille saa store Forlangender nu, fordi vi have ydet saa forbausende Lidt tidligere, men det er unægtelig noget strengt at høre, at vi nu skulle staa temmelig blottede, at vi efter tidligere at have udgivet 16—17 Millioner Kr. aarlig, nu skulle staa saaledes, at vore Soldater ikke ere uddannede eller kun meget lidt øvede, at vi ikke blot ikke have nogen Fæstning, men mangle Vaaben. Kort sagt, det synes næsten, at vi mangle Alt, og at det er derpaa, at de store Forlangender skulle støttes. Naar disse saa endda vare i Overensstemmelse med Tante-gangen hos Folkets store Flertal, saa var det en anden Sag, men det er jo ikke Tilfeldet. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Kjøbenhavns Befæstning her; jeg erkjender med den ærede Krigsminister, at, som han udtaalte i Folkethinget, Dommen herover bevorer saa at sige paa et umiddelbart Syn, som han kaldte det, at det ikke nytter at holde lange Foredrag for dem, der ikke have det omtrent strag paa Fornemmelsen, at det er Noget, der skal gøres, thi ved det, hvori Dunden af Sagen ville se Beviser, ville de vist ikke kunne overbevise Modstanderne. Jeg erkjender, at det er rigtigt, og jeg skal ikke undlade at bemærke, at netop det umiddel-